

İzmir Katolik Başepiskoposu Metropolitliği

SESSİZLİĞİN ANNESİ MARYEM Göge Alınışı Bayramı vesilesiyle

Sevgili kardeşlerim,

Yazın bu son haftalarında, günler kısılp sonbaharı müjdelerken, bakışlarımızı yaşamımızın amacına sabitlemeye davet ediliyoruz. Bunun anlamı nedir? Bu dünyadaki günlerimizi ne aydınlatır?

Meryem, sessizliğe büründü

Birkaç gün içinde Meryem Ana'nın göge alınışını kutlayacağız: yaşamlarımızın hedefini kalplerimizde tutmamıza yardımcı olan ayın yılının en görkemli kutlaması. Meryem'in dünyadan ayrılışı kesinlikle görkemli bir olaydı, ancak bu sessizlik içinde gerçekleşti, aynı sessizliği yeni doğan bebek İsa'nın önünde şaşkınlıkla, Oğlunun çarmıhı altında gözyaşları ve acıyla dopdolu tuttuğu aynı sessizlikle sürdürdü.

Hayatın anlamı üzerinde düşünürken, hepimizin mutlu olma, kendimiz ve sevdiklerimiz için bizi tatmin edebilecek her şeyi bulma arzusuyla mühürlendiğimizi anlamak için büyük felsefi akıl yürütmelerine gerek yoktur. Ama bizi gerçekten ne tatmin edebilir? Aile bağları mı? Refah mı? Başarı mı? Kalplerimizde taşıdığımız susuzluğu kesin olarak ne ya da kim giderebilir?

Meryem bize hayatlarımızı sessizlik içinde ve Tanrı'nın Sözü'nü dinleyerek yaşamayı öğretir. Sadece gerçek sessizlikte Tanrı bizimle konuşabilir. Yüreğimiz ancak sessizlik içinde Rab'bin iradesine ve arzusuna; her birimiz için yaptığı plana boyun eğer.

Kendimizi izole edemeyiz

Tüm yaşamımız bize diğer insanlarla olan ilişkilerimizde sabır, azim ve umutla değer vermenin ne kadar önemli olduğunu gösterir, çünkü bu birbirimize duyduğumuz sevginin bir ifadesidir. Hıristiyanlar olarak, birbirimizin iman, sevgi ve umut içinde büyümesine yardımcı olmak gibi temel bir görevimiz olduğunu asla unutmamalıyız.

Meryem'in yaşamındaki belirleyici ilişki, Tanrı'yla ve rahminde taşıdığı Oğlu'yla olan bağıydı. Böylece Meryem, Tanrı ile tüm insanlık arasında, Tanrı ile her birimiz arasındaki birliğin gerçekleşmesine aracı olmuştur. Bakire Meryem her insan için ilahi merhametin ifadesidir çünkü onun itaati ve yaşamının armağanı sayesinde Tanrı Sözü beden almıştır. Ondan insanlığın bedeninden, Kilise'den ve Tanrı'dan ayrı yaşamının

İzmir Katolik Başepiskoposu Metropolitliği

mümkün olmadığını öğreniriz. Kilise'de iman aldık ve Tanrı bilgisinde büyüdük, ancak vaftiz görevimiz aynı zamanda bize Tanrı'da yaşam veren bu aileye bağlı kalmayı gerektirir. Ve bağlı kalmak aynı zamanda sadık olmak demektir.

Doğduğumuzda, bu dünyaya geldiğimizde olduğu gibi, sürekli olarak birbirimizden yaşam alıyoruz. Birbirimize hayati bir şekilde bağlıyız, köleler olarak değil, özgür kişiler olarak, çünkü Mesih bizi özgür kıldı. Sosyal süreçler, ilişkiler ve büyümemize yardımcı olan insanlar aracılığıyla şekillendiğimizi kabul etmeliyiz. Diğerlerine temel bir ihtiyacımız vardır ve aynı zamanda gerçek bir diyalog içinde yaşamak için varoluşsal bir ihtiyacımız vardır. Bu karşılıklı bir gerekliliktir, çünkü yalnız yaşayamayız ve kendimizi yalnız kurtaramayız. Buradan, hiç kimsenin her zaman haklı olduğunu iddia edemeyeceği ve kendi görüşlerini mutlak bir gerçekmiş gibi dayatamayacağı sonucu çıkmaktadır.

Her birimizin Kilise ile ilişkisi, dalların asmaya bağlanması gibi Mesih'e bağlanmak suretiyle bu zaman ve mekânda birbirleriyle birlik içinde olan bir insan topluluğunun parçası olduğumuz ölçüde vardır.

Günümüzde medya ve çağdaş düşünce, bireyin ve seçimlerinin özerkliğine güçlü bir vurgu yapmaktadır; özgürlük adına her şeyi yapabilmenin mutlak hakkı olduğu ilan edilmektedir. Oysa çok iyi biliyoruz ki ölçütler olmadan yaşanamaz, kaynak noktaları olmadan, değerler olmadan mutlu bir yaşam olamaz. İnsanın değerini ve onurunu tanıyan yasa olmadan yaşanamaz.

Meryem'i Baba'nın kızı, Mesih'in Annesi, Kutsal Ruh'un gelini yapan lütfun doluluğu bize, yüreklerimizin sessizliğinde onu örnek almamız koşuluyla bizim de bu deneyimi yaşayabileceğimizi öğretir. Hâlâ nasıl sessiz kalacağımızı biliyor muyuz? Hâlâ sırrı nasıl saklayacağımızı biliyor muyuz? Başkaları hakkında konuşurken zarar vermememizi sağlayan alçakgönüllülük erdemini hâlâ muhafaza ediyor muyuz?

Görünen o ki sosyal medya bize insanların özel hayatlarına girme hakkı veriyor, sanki hiçbir şey yanlış değilmiş gibi insanların mahremiyetlerini ihlal etme hakkı veriyor. Yalan haberler, dedikodular ve iftiralar günümüz sosyal hayatının eğlencesi haline geldi. Ve bunun bir dereceye kadar yerel Katolik cemaatimiz için de geçerli olduğunu söyleyebiliriz. Ne yazık ki bazen insan görmeden, kulaktan dolma bilgilerle konuşuyor. Kişi başkalarının gerçekliğini bilmeden konuşur. Kişi konuşur çünkü anlamsız sözlerden başka sunacak bir şeyi kalmamıştır. Ortak yarara yönelik gerçek bir ilgi ve somut bir katkıda bulunma isteği olmaksızın şikayet etmeye hazır olunur. Bu, insanlara ve Mesih'in bedeni olan Kilise'nin kendisine çok zarar verir.

İzmir Katolik Başepiskoposu Metropolitliği

Kendilerini ilgilendirmeyen haberleri yayanlar Mesih'in bedenini yok etmektedirler. Bizler Türkiye'deki Apostolik Kilise'nin son kalıntlarıyız. Küçük, kendi içine kapalı bir grup olmak bazı insanları memnun ediyor gibi görünüyor. Bu insanlar, bunun aslında tüm kötülüklerin, günahın ve sonsuz ölümün kaynağı olan kişinin memnuniyeti olduğunu görmezden geliyorlar.

Rab'bin yasasına ve Sözü'ne sadakatin ayrılmaz bir parçası olan temel dürüstlük, kişinin komşusunun zarar görmesine ve acı çekmesine neden olabilecek söylentileri, asıllı ya da asılsız olsun, yaymamasını gerektirir. Bu tür insani dürüstlük basitçe yüzleşmeyi, gerçeği aramayı, doğru olan tartışmaları ama ön yargılardan kaçınmayı gerektirir.

Başkaları hakkında kötü konuşarak, hele de iddialarımızı kanıtlayamadığımız durumlarda, bir hata işlemiş oluruz. Hiç kimse, hayatta kalma mücadelesi veren bu topluluğun aktif bir parçası olmadan Kilise'nin yaşamı hakkında konuşma hakkına ve hatta görevine sahip değildir. Açık ve samimi niyetlerle birileri söyleyecek ya da önerecek bir şeyleri olduğunu hissettiklerinde, istedikleri zaman rahiplerle yüzleşebilir ve görüşlerini onlara sunabilirler. Ben de bu Kilise'nin piskoposu ve pastörü olarak, sorunlu görünen ve iyileştirilmesi gereken durumlar hakkında benimle konuşmaya gelen hiç kimseyi reddetmedim.

Diğerini yargılamaya hakkımız var mı?

Elçi Yakup şöyle yazar: "Sen kim oluyorsun da komşunu yargılıyorsun?" (Yak. 4:12). Aziz Pavlus da benzer şekilde sorar: "Sen kim oluyorsun da senden olmayan bir kulu yargılıyorsun?" (Rom 14:4). Komşumuzu yargılamamak için ne yapabiliriz? İncil'i biraz okuyalım. İsa'nın kendisi bize şunu öğretir: "Yargılanmamak için yargılamayın" (Mt.7:1) ve Yuhanna İncili'nde şöyle der: "Görünüşe göre yargılamayın; doğru yargıyla yargılayın!" (Yu.7:24). Sessiz kalmayı bilirsek, yaşamın bilgeliğini kazanırız ve Tanrı'nın her birimize merhamet ettiği gibi biz de merhametli oluruz. Sonsuzlukta, başkalarını yargıladığımız ölçütlere göre yargılanacağımızı iyi hatırlayalım.

Annemiz Meryem Ana bize sessizliğin değerini öğretir ve bizi dua ve Tanrı'yla ilişki alanına sokarak kalbimizin gözlerini gerçeğe açar. Meryem Sessizliğin Annesidir.

Nasıralı bakire oğlunun çevresinde olup bitenleri gözlemlemiş ve bunları yüreğinde saklamıştır. Müjdeci Luka, İncil'inin 2. bölümünde (19) İsa'nın doğumundan sonraki anlarda Meryem'in sessizliğini şöyle anlatır: 'Meryem bütün bu sözleri yüreğinde düşünerek sakladı'. Ve sonra aynı bölümde neredeyse aynı sözleri tekrarlayarak, İsa'nın Tapınak'ta kaybından sonraki üzüntüsünü anlatır: "Annesi bütün bunları yüreğinde sakladı" (Lk 2:51). Kardinal Pierre de Bérulle, Meryem'in sessizliğini çok güzel bir şekilde betimlerken şöyle yazar:

İzmir Katolik Başepiskoposu Metropolitliği

"Bakire'nin kaderi sessiz olmaktır. Bu onun varlık sebebi, yolu ve yaşamıdır. Onunki, ebedi Söz'e taptığı bir sessizlik hayatıdır. Gözlerinin önünde, göğsünde, kollarında, bu aynı Söz'ü, Baba'nın asli Sözü'nü, çocukluğunun özel durumu nedeniyle dilsiz ve sessizliğe indirgenmiş olarak gören Bakire, kendisini yeni bir sessizliğin içine kapatar; burada Oğlu, tek aşkı olan Beden Almış Söz'ün örneğine dönüşür. Ve böylece yaşamı bir sessizlikten diğerine, bir tapınma sessizliğinden bir dönüşüm sessizliğine geçer. Meryem sessizdir, Oğlu İsa'nın sessizliği tarafından kavranmıştır. İsa'nın sessizliğinin kutsal ve ilahi etkilerinden biri, en kutsal Annesini bir sessizlik yaşamına yerleştirmektir: cisimleşmiş Bilgelige, insanların ya da meleklerin sözlerinden daha kutsal ve daha anlamlı bir şekilde nasıl tapınacağını bilen alçakgönüllüğe, derin bir sessizliğe. Bakire'nin sessizliği kekemelik ve iktidarsızlığın etkisi değildir; ışık ve coşkunun sessizliğidir, İsa'yı överken duyurduklarından daha etkili bir sessizliktir...." (Opuscles de pieté, 39)

"Sessizliğin Bakiresi, öğretmen ve ruhani anne Meryem, Tanrı'yı dinlemek ve başkaları hakkında dedikodu yapmanın, kıskançlığın ve iftiranın cazibesine kapılmamak için sessizlik armağanını kabul etmeyi bize öğret." (E. Antenucci)

Şu gerçeği tekrarlayabiliriz: sadece sessizlik büyüktür, çünkü "sessizlik Tanrı'nın dilidir" (E. Antenucci). Tanrı bizimle sözlerimizle konuşmaz, bizi anlamsız seslerle bombardımana tutmaz, ama bizi sürekli dinler ve biz ölene kadar kalbimizin atışını dinleyecektir. İşte bu yüzden Meryem sessizliğin öğretmenidir, çünkü yaşamı boyunca sessizlikle kuşatılmasına izin vermiştir ve aynı şekilde bu dünyadan ayrılırken de sessizce ilahi ışığa kabul edilmiştir.

Bu düşünceleri paylaşırken dileğim, Meryem Ana'nın Göğes Alınışı Yortusu'nu kutlarken hepimizin Rab'de sevinmesi ve kalplerimizi Rab'bin ve Kutsal Annesi'nin bulunduğu ve bizi beklediği Cennet'e kaldırabilmemizdir.

İzmir, 10 Ağustos 2023

+ Martin Kmetec

+ Martin Kmetec OFMConv

İzmir Metropolitliği Başepiskoposu